

การ

พัฒนาหลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษ ตามหลักสัทศาสตร์ สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

นภลัย ศรีวิชัย^{1*}

รับบทความ 3 กุมภาพันธ์ 2569 แก้ไขบทความ: 28 กุมภาพันธ์ 2569 ตอบรับบทความ: 7 มีนาคม 2569

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษ ตามหลักสัทศาสตร์ สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ และ (2) เพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงทดลองเบื้องต้น แบบแผนที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือแบบกลุ่มเดียวทดสอบก่อน-หลัง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำปาง ปีการศึกษา 2568 จำนวน 22 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ หลักสูตร คู่มือประกอบการใช้หลักสูตรและแบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษ วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน สถิติทดสอบที ผลการวิจัยพบว่า 1) หลักสูตรการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มี 7 องค์ประกอบ ได้แก่ ความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตร หลักการของหลักสูตร จุดประสงค์ของหลักสูตร เนื้อหาของหลักสูตร การจัดการเรียนการสอนของหลักสูตร สื่อ/แหล่งเรียนรู้ และการวัดและประเมินผล ในภาพรวมหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับมาก และคู่มือการใช้หลักสูตรในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก 2) นักศึกษาที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยหลักสูตรการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู มีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 โดยผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80

คำสำคัญ: การพัฒนาหลักสูตร การออกเสียงภาษาอังกฤษ สัทศาสตร์ นักศึกษาวิชาชีพครู

¹ หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏรำปาง

* อีเมล: n.kadthiya@g.lpru.ac.th

The Development of a Curriculum to Enhance English Pronunciation Based on Phonological Principles for Pre-service English Teachers

Napalai Sriwichai ^{1*}

Abstract

The objectives of this research were twofold: (1) to develop and validate the quality of an English pronunciation enhancement curriculum based on phonetic principles specifically designed for pre-service English teachers; and (2) to investigate the effectiveness of implementing this curriculum with the target student group. This study was conducted using a pre-experimental research design, specifically the one-group pretest-posttest model, to measure the development of pronunciation skills. The research sample consisted of 22 second-year English education students from the Faculty of Education at Lampang Rajabhat University during the 2025 academic year, obtained through simple random sampling techniques. The research instruments utilized in this study were carefully constructed and included the newly developed curriculum, a comprehensive curriculum implementation manual, and a standardized English pronunciation test. Data analysis was performed using descriptive statistics, including percentage, mean, and standard deviation, while the comparison of pre-test and post-test scores was conducted using a dependent samples t-test. The results of the research revealed the following: 1. The overall appropriateness of the curriculum was rated at a high level. Furthermore, the curriculum implementation manual was also found to be highly appropriate. 2. The sampled students who participated in the English pronunciation curriculum based on phonetic principles demonstrated significant improvement. Their post-test mean scores were significantly higher than their pre-test scores at the 0.05 level of statistical significance. Additionally, the students' performance successfully exceeded the designated 80% proficiency criterion.

Keywords: Curriculum Development, English Pronunciation, Phonetics, Pre-Service Teachers

¹ Master of Education Program in Curriculum and Instruction Faculty of Education, Lampang Rajabhat University

* Email: n.kadthiya@g.lpru.ac.th

บทนำ

ในโลกยุคศตวรรษที่ 21 ที่ภาษาอังกฤษมีบทบาทสำคัญในทุกมิติของชีวิต ไม่ว่าจะเป็นด้านการศึกษา การทำงาน หรือการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรม การมีทักษะภาษาอังกฤษที่ดีจึงเป็นสิ่งจำเป็น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “การออกเสียง” (pronunciation) ซึ่งเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่สำคัญของการพูด (speaking skill) เพราะมีผลโดยตรงต่อความเข้าใจของผู้ฟัง ความมั่นใจของผู้พูด และความมีประสิทธิภาพในการสื่อสาร หากผู้พูดไม่สามารถอ่านออกเสียงคำได้ถูกต้องจะก่อให้เกิดการเข้าใจที่ผิดพลาดไปจากวัตถุประสงค์ของผู้พูดได้ นักวิชาการไทยพบว่าคนไทยใช้เสียงของภาษาแม่แทนเสียงภาษาอังกฤษเนื่องจากเป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย แต่มีจำนวนหนึ่งที่คล้ายกับเสียงภาษาไทย แต่การใช้เสียงภาษาไทยแทนเสียงภาษาอังกฤษมักทำให้เกิดความไม่เข้าใจหรือบางครั้งความหมายของคำก็เปลี่ยนไป ดังนั้นจึงจำเป็นต้องออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง (พลเรือเอกชมศักดิ์ มัธยมจันทร์, 2547) พิณทิพย์ ทวยเจริญ (2544) ได้กล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษว่า ผู้เรียนจะรู้เพียงคำศัพท์และโครงสร้างประโยคเพียงอย่างเดียวไม่เพียงพอ ต้องสามารถเปล่งเสียงที่เจ้าของภาษาฟังแล้วสามารถเข้าใจได้

จากความสำคัญดังกล่าว การออกเสียงที่ถูกต้องช่วยให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพมากขึ้น ผู้ฟังสามารถเข้าใจเนื้อหาที่ผู้พูดต้องการถ่ายทอดได้โดยไม่ต้องตีความหรือเดาความหมาย การออกเสียงผิดอาจนำไปสู่ความเข้าใจผิดหรือการสื่อสารที่ล้มเหลว เช่น การออกเสียงคำว่า “beach” ผิดเป็น “bitch” หรือ “sheet” ผิดเป็น “shit” อาจก่อให้เกิดสถานการณ์ที่ไม่เหมาะสม (Celce-Murcia, Brinton, & Goodwin, 2010) นอกจากนี้ ความแตกต่างของเสียงในภาษาอังกฤษ เช่น เสียง /th/ กับ /s/, หรือ /r/ กับ /l/ ซึ่งไม่มีในภาษาไทย เป็นความท้าทายที่ผู้เรียนต้องเอาชนะผ่านการฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ กลุ่มเสียงที่มีปัญหาสำหรับผู้เรียนชาวไทยคือ กลุ่มของเสียงเสียดแทรก (Fricatives Consonants) ได้แก่ /f/ /v/ /th/ /s/ /z/ /sh/ และ /h/ และปัญหาที่พบมากที่สุดคือเสียงพยัญชนะ /th/ ที่เป็นเสียงโฆษะและรองลงมาเป็น /th/ ที่เป็นเสียงอะโฆษะ ส่วนในกลุ่มของ เสียงกักเสียดแทรก (Affricates Consonants) และกลุ่มสุดท้ายคือ เสียงข้างลิ้น (Liquid Lateral Consonants) ได้แก่ /l/ (ธนรัฐ และคณะ, 2561) การออกเสียงที่ถูกต้องยังส่งเสริมความมั่นใจของผู้เรียนในการสื่อสารภาษาอังกฤษ เมื่อผู้เรียนรู้สึกมั่นใจ พวกเขาจะกล้าแสดงความคิดเห็น ชักถาม หรือแสดงออกในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นของการเรียนรู้เชิงรุก (active learning) และยังมีผลต่อการพัฒนาทักษะภาษาอื่น ๆ เช่น การฟัง (listening skill) อีกด้วย เพราะการฝึกออกเสียงช่วยให้ผู้เรียนแยกแยะเสียงในภาษาเป้าหมายได้ดีขึ้น (Gilakjani, 2016)

การสอนในรายวิชา 1091402 สัทศาสตร์และสัทวิทยาสำหรับครูภาษาอังกฤษ พบว่าเสียงที่เป็นปัญหาส่วนใหญ่ของนักศึกษาจะเป็นเสียงที่ไม่มีในภาษาไทย เช่น เสียง th ทั้งเสียงก้องและเสียงไม่ก้อง เช่น ในคำว่า **this, these, with, through, athlete** เสียง v ในพยัญชนะต้น เช่น ในคำว่า **vegetable, van, very, vase** เสียง z ในพยัญชนะต้นและท้ายคำ เช่น **zero, crazy, words, dreams** เสียง sh เช่น ในคำว่า **pollution, tissue, chef, sugar** เสียง s เช่น ในคำว่า **division, leisure, casual**, เสียง ch เช่น ในคำว่า **ostrich, picture, butcher, chair** และเสียง -dge, d, g เช่น ในคำว่า **graduate, education, judge**, ซึ่งเสียงดังกล่าวไม่สามารถเทียบเสียงในภาษาไทยได้ นักศึกษาส่วนใหญ่เป็นกลุ่มชาติพันธุ์และคนไทยที่อาศัย

อยู่ในพื้นที่ภาคเหนือตอนบน จึงได้นำเอาอิทธิพลของภาษาแม่มาใช้แทนเสียง เช่น เสียง /th/ เป็นเสียงอะโอะ ใช้ตำแหน่งของปลายลิ้นวางระหว่างฟันบนและฟันล่าง แต่ผู้เรียนใช้เสียง /t/ ในการออกเสียงคำที่มีเสียงนี้ในคำศัพท์ ซึ่งทำให้เกิดความผิดพลาดของความหมายและเสียงได้ เช่น ในการออกเสียงคำว่า “three” ผู้เรียนจะใช้คำว่า “tree” แทนเนื่องจากคุ้นชินกับการใช้เสียง /t/ มากกว่าเสียง /th/ ทำให้เกิดความหมายที่ผิดพลาดไปส่งผลต่อการสื่อสารที่เกิดความไม่เข้าใจได้ ผู้วิจัยจึงเล็งเห็นความสำคัญที่จำเป็นต้องแก้ไขปัญหการออกเสียงภาษาอังกฤษของนักศึกษาวิชาชีพครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยการสอนให้ผู้เรียนรู้ลักษณะที่ถูกต้องและฝึกออกเสียงที่เป็นปัญหาให้ถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์และด้วยเทคนิควิธีต่าง ๆ ที่ผ่านการศึกษา ค้นคว้าอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ การออกเสียงอย่างถูกต้องเป็นการลดผลกระทบจากภาษาแม่ วิธีการเรียนที่ส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษมีหลายวิธี แต่วิธีการเรียนการสอนที่สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องวิธีหนึ่งคือ การออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ วิธีการเรียนการสอนแบบนี้เป็นการสอนให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ระบบเสียง ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงและตัวสัทอักษร เป็นกระบวนการที่ทำให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจธรรมชาติของเสียงและตำแหน่งที่เกิดเสียงได้อย่างถูกต้อง ซึ่งได้สอดคล้องกับงานวิจัยของชฎาพร โพธิ์สุวรรณ, นกัธรา จวอรรถ, พิเชฐ สัตย์วินิจ และขวัญชนก หนูสง (2567) พบว่า ปัญหาการออกเสียงภาษาอังกฤษมีสาเหตุหลัก 3 ประการ ได้แก่ 1) ภาษาไทย ไม่มีเสียงลักษณะนั้น ๆ 2) ภาษาไทยมีเสียงลักษณะนั้น ๆ แต่ปรากฏในตำแหน่งที่ต่างกัน และ 3) ภาษาไทยมีเสียงลักษณะที่คล้ายกับเสียงภาษาอังกฤษแต่ออกเสียงต่างกันและคนไทยมีปัญหาในการออกเสียงภาษาอังกฤษทั้งในลักษณะเสียงสามัญและลักษณะเสียงพิเศษ การมีความรู้ด้านสัทศาสตร์จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้การออกเสียงได้อย่างเข้าใจและมีเหตุผล ไม่เพียงแต่สอนจากการเลียนแบบเสียงเท่านั้น แต่สามารถเข้าใจเชิงกลไกและระบบได้อย่างชัดเจน การส่งเสริมการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์จึงเป็นแนวทางที่ครอบคลุมทั้งด้านทฤษฎีและการปฏิบัติ ซึ่งไม่เพียงแต่ช่วยให้ผู้เรียนออกเสียงได้ถูกต้องเท่านั้น แต่ยังช่วยเสริมสร้างความมั่นใจในการสื่อสาร และพัฒนาศักยภาพการเรียนรู้ภาษาในระยะยาวอย่างยั่งยืน

จากปัญหาดังกล่าว ทำให้ผู้วิจัยเห็นความสำคัญที่จะพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ เพื่อให้ นักศึกษาสามารถออกเสียงภาษาอังกฤษได้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น เพราะการออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้องเป็นทักษะพื้นฐานที่ผู้เรียนไม่ควรมองข้าม เนื่องจากมีผลต่อความสามารถในการสื่อสาร ความเข้าใจระหว่างวัฒนธรรม และความมั่นใจในการใช้ภาษาในสถานการณ์ต่าง ๆ การส่งเสริมให้ผู้เรียนเห็นความสำคัญของการออกเสียง และได้รับโอกาสฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ จะช่วยพัฒนาคุณภาพของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างและตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ สำหรับนักศึกษาครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

2. เพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ สำหรับ
นักศึกษาครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

วรรณกรรมและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตร

ตามแนวคิดของ อำนาจ จันทน์แป้น (2532) ได้นิยามการพัฒนาหลักสูตรไว้ว่าเป็นกระบวนการสำคัญในการยกระดับคุณภาพการศึกษา ซึ่งมีความหมายครอบคลุมตั้งแต่การวางแผน การออกแบบ การปรับปรุง และการประเมินผลเพื่อให้ได้มาซึ่งแผนประสบการณ์การเรียนรู้ที่เหมาะสม โดยมีรากฐานมาจากแนวคิดเชิงระบบที่มุ่งตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนและสังคม สอดคล้องกับไทเลอร์ (1975) ได้อธิบายเพิ่มเติมเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรผ่าน "คำถามพื้นฐาน 4 ประการ" ซึ่งมุ่งเน้นไปที่การกำหนดจุดมุ่งหมาย การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ การจัดระเบียบประสบการณ์ และการประเมินผล สอดคล้องกับแนวคิดของ ทาบา (1962) ที่เสนอขั้นตอนการดำเนินงานอย่างละเอียด 7 ขั้นตอน โดยเริ่มต้นจากการวิเคราะห์ความต้องการจำเป็น (Needs Analysis) ของผู้เรียนและสังคมเป็นอันดับแรก ซึ่งถือเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญที่ทำให้หลักสูตรมีความสอดคล้องกับสภาพความเป็นจริง ในด้านองค์ประกอบหลักของกระบวนการ ไพฑูริย์ สีนลารัตน์ (2554) และ เซเลอร์และอเล็กซานเดอร์ (1974) มีทัศนะที่สอดคล้องกันว่าการพัฒนาหลักสูตรต้องประกอบด้วยส่วนสำคัญ 4-5 ประการ คือ การกำหนดวัตถุประสงค์ การเลือกเนื้อหาสาระ การกำหนดระเบียบวิธีการสอน และการประเมินผล โดยสุนทรี คนเที่ยง (2551) ได้ขยายความถึงขั้นตอนการปฏิบัติว่าต้องรวมถึงการทดลองใช้และการเสนอขออนุมัติก่อนที่จะนำหลักสูตรไปใช้อย่างเป็นทางการ เพื่อให้เกิดความมั่นใจในคุณภาพของหลักสูตร นอกจากขั้นตอนเชิงเทคนิคแล้ว สุนีย์ ภูพันธ์ (2546) ยังระบุถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของหลักสูตรว่าจำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากผู้เชี่ยวชาญและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย รวมถึงต้องมีการฝึกอบรมครูผู้สอนให้มีความรู้ความเข้าใจในหลักสูตรใหม่ ตลอดจนการคำนึงถึงผลสัมฤทธิ์และทัศนคติของผู้เรียนควบคู่ไปกับความก้าวหน้าทางวิชาการและสภาพเศรษฐกิจสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป จากความหมายที่นักวิชาการการศึกษากล่าวไว้ข้างต้นสามารถสรุปได้ การพัฒนาหลักสูตรหมายถึงการปรับปรุงหลักสูตรที่มีอยู่ให้ดีขึ้น ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมและนำมาสังเคราะห์จนได้กระบวนการพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ โดยใช้กระบวนการพัฒนาหลักสูตรของทาบา (1962) ประกอบด้วย 7 ขั้นตอน ดังนี้ 1) การวินิจฉัยความต้องการของผู้เรียน 2) กำหนดวัตถุประสงค์ 3) การเลือกเนื้อหา 4) การจัดองค์ประกอบของเนื้อหา 5) การเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ 6) การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ 7) การวินิจฉัยสิ่งที่ประเมิน การเลือกวิธีการและเครื่องมือที่ใช้ประเมิน

แนวคิดเกี่ยวกับการออกเสียงภาษาอังกฤษ

การออกเสียง (Pronunciation) คือ กระบวนการแปลงเสียงคำหรือภาษาใดภาษาหนึ่งออกมาตามหลักสัทศาสตร์ (Phonetics) เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการสื่อความหมาย โดย ฮอร์นบี้ (2020) ได้จำแนก

ความหมายของการออกเสียงไว้ใน 2 มิติ คือ วิธีที่ภาษาหรือคำถูกเปล่งออกมาตามมาตรฐาน และวิธีที่ปัจเจกบุคคลเปล่งเสียงของภาษานั้นๆ ออกมา ซึ่งสอดคล้องกับ เยทซ์ (2002) ที่ระบุว่า การออกเสียงมิใช่เพียงการเน้นที่ระดับเสียงใดเสียงหนึ่งเท่านั้น แต่ยังครอบคลุมถึงคุณลักษณะองค์รวมของการพูด เช่น จังหวะ ท่วงทำนอง และวิธีการใช้น้ำเสียงเพื่อการสื่อสาร ในด้านโครงสร้างทางสัทศาสตร์ การออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้องประกอบด้วยระบบเสียงสำคัญ 2 ส่วน คือ เสียงสระ และ เสียงพยัญชนะ โดยเสียงสระมีทั้งหมด 21 เสียง (แบ่งเป็นสระเดี่ยว 12 เสียง และสระประสม 9 เสียง) ขณะที่เสียงพยัญชนะมีทั้งสิ้น 24 เสียง นอกจากนี้ การออกเสียงที่มีประสิทธิภาพยังต้องอาศัยหลักปฏิบัติสำคัญ 4 ประการ ได้แก่ 1) การออกเสียงหน่วยเสียงแต่ละเสียงให้ถูกต้อง 2) การผสมเสียงเหล่านั้นเข้าเป็นคำ 3) การลงเสียงหนักเบา (Stress) ให้ถูกพยางค์ในคำที่มีมากกว่าหนึ่งพยางค์ และ 4) การใช้จังหวะ (Rhythm) และทำนองเสียงสูง-ต่ำ (Intonation) ในระดับวลีและประโยคอย่างเหมาะสม (ภูมิ หุราพันธุ์, 2530 อ้างถึงใน สาริณี สุวรรณพันธุ์, 2553) นอกจากนี้ ฟราเซอร์ (2001) ยังชี้ให้เห็นว่าการออกเสียงเป็นองค์ประกอบสำคัญที่ส่งเสริมความคล่องแคล่วในการพูด (Speaking Fluency) ซึ่งไม่ได้จำกัดอยู่เพียงการเปล่งเสียงเท่านั้น แต่ยังรวมถึงองค์ประกอบด้านอวัจนภาษา เช่น ท่าทางและการสื่อสารด้วยสายตา ตลอดจนการคำนึงถึงบริบททางวัฒนธรรม ไวยากรณ์ และการเลือกใช้คำศัพท์ที่เหมาะสม ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่าการออกเสียงภาษาอังกฤษที่มีประสิทธิภาพเกิดจากการบูรณาการระหว่างความถูกต้องตามหลักสัทศาสตร์มาตรฐาน ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียงตามตัวสะกดหรือการกลายเสียงเข้ากับการใช้จังหวะและทำนองเสียงที่เหมาะสม ซึ่งเป็นปัจจัยหลักในการพัฒนาทักษะการพูดสื่อสารให้มีความชัดเจนและคล่องแคล่วในระดับสากล

แนวคิดเกี่ยวกับสัทศาสตร์และการจัดการเรียนการสอนการออกเสียงภาษาอังกฤษ

รอช (2009) ได้วางรากฐานการวิเคราะห์สัทศาสตร์ไว้อย่างเป็นระบบ โดยแบ่งขอบเขตการศึกษาออกเป็น 3 ด้านหลัก ได้แก่ สัทศาสตร์ด้านการออกเสียง (Articulatory Phonetics) ซึ่งเน้นกลไกการผลิตเสียงของอวัยวะต่างๆ สัทศาสตร์ด้านสวณศาสตร์ (Acoustic Phonetics) ที่ศึกษาคุณสมบัติทางกายภาพของคลื่นเสียง และ สรศาสตร์ (Phonology) ซึ่งพิจารณาบทบาทของเสียงในระบบภาษา โดยแนวคิดของ Roach มุ่งเน้นไปที่การอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างทฤษฎีและการปฏิบัติ เพื่อให้เข้าใจรูปแบบการเกิดเสียงในภาษาอังกฤษได้อย่างถ่องแท้ ในมิติของความหลากหลายและศักยภาพของมนุษย์ เลจฟอร์ด (2014) นิยามว่า สัทศาสตร์คือการศึกษาค้างเสียงพูดทั้งหมดที่มนุษย์สามารถผลิตได้ (Universal phonetic inventory) รวมถึงกระบวนการประกอบเสียงหรือการแยกเสียงในแต่ละภาษา ซึ่งถือเป็นการศึกษาที่ครอบคลุมศักยภาพการออกเสียงในระดับสากล ขณะที่ คริสตัล (2008) ได้ขยายความถึงกระบวนการวิเคราะห์ที่เป็นรูปธรรม โดยระบุว่า สัทศาสตร์เน้นไปที่การสร้างระบบการพรรณนาเสียง (Description) การจัดจำแนกประเภท (Classification) และ การถอดเสียงด้วยสัญลักษณ์มาตรฐาน (Transcription) เพื่อให้เกิดความแม่นยำในการวิเคราะห์เสียงพูดอย่างเป็นระบบ อีกทั้ง ริชาร์ด (2025) ได้กล่าวเพิ่มเติมว่า สัทศาสตร์เป็นการมุ่งศึกษาเกี่ยวกับเสียงพูดของมนุษย์ โดยครอบคลุมตั้งแต่กระบวนการผลิตเสียง (Production) การผสมเสียง (Combination)

การพรรณนาลักษณะของเสียง (Description) ตลอดจนการใช้สัญลักษณ์เขียนแทนเสียง (Representation by written symbols) โดยสรุป สัทศาสตร์จึงมิใช่เพียงการศึกษาเรื่องการเปล่งเสียงเท่านั้น แต่เป็นวิทยาศาสตร์ที่ว่าด้วยการวิเคราะห์เสียงพูดของมนุษย์ในทุกมิติ ตั้งแต่กระบวนการผลิตเสียงในร่างกายมนุษย์ ไปจนถึงการจัดระเบียบเสียงเหล่านั้นให้เป็นระบบสัญลักษณ์ที่มีมาตรฐานสากล เพื่อความเข้าใจที่ตรงกันในทางภาษาศาสตร์

แนวทางการจัดการเรียนการสอนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์

ตามแนวคิดของแคทพอร์ด (2001) ได้อธิบายถึงการสอนการออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์มุ่งเน้นการทำความเข้าใจและการฝึกฝนกลไกการผลิตเสียงในภาษาพูด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเสียงในภาษาอังกฤษ ซึ่งอาจมีความแตกต่างจากเสียงในภาษาแม่ของผู้เรียนอย่างมีนัยสำคัญ การเรียนรู้ตามหลักการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนสามารถออกเสียงได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน และเป็นธรรมชาติมากยิ่งขึ้น โดยมีขั้นตอนหลักดังต่อไปนี้:

ขั้นตอนที่ 1: การตระหนักรู้และการวิเคราะห์เสียง (Awareness and Sound Analysis) ขั้นตอนนี้เป็นรากฐานสำคัญของการเรียนรู้ โดยผู้สอนจะช่วยให้ผู้เรียนตระหนักถึงความแตกต่างของเสียงต่างๆ ทั้งในภาษาแม่และภาษาอังกฤษ รวมถึงโครงสร้างของระบบเสียงภาษาอังกฤษ

ขั้นตอนที่ 2: การอธิบายและการสาธิตการผลิตเสียง (Explanation and Articulation Demonstration) เมื่อผู้เรียนตระหนักถึงเสียงที่ต้องฝึกฝนแล้ว ผู้สอนจะอธิบายและสาธิตวิธีการผลิตเสียงเหล่านั้นอย่างละเอียด โดยเน้นไปที่อวัยวะที่ใช้ในการออกเสียง (articulators) และตำแหน่งการผลิตเสียง (place of articulation) รวมถึงลักษณะการผลิตเสียง (manner of articulation)

ขั้นตอนที่ 3: การฝึกฝนแบบควบคุม (Controlled Practice) ขั้นตอนนี้มุ่งเน้นการฝึกฝนเสียงเป้าหมายในบริบทที่ควบคุมและจำกัด เพื่อสร้างความคุ้นเคยและความแม่นยำในการผลิตเสียงแต่ละเสียง

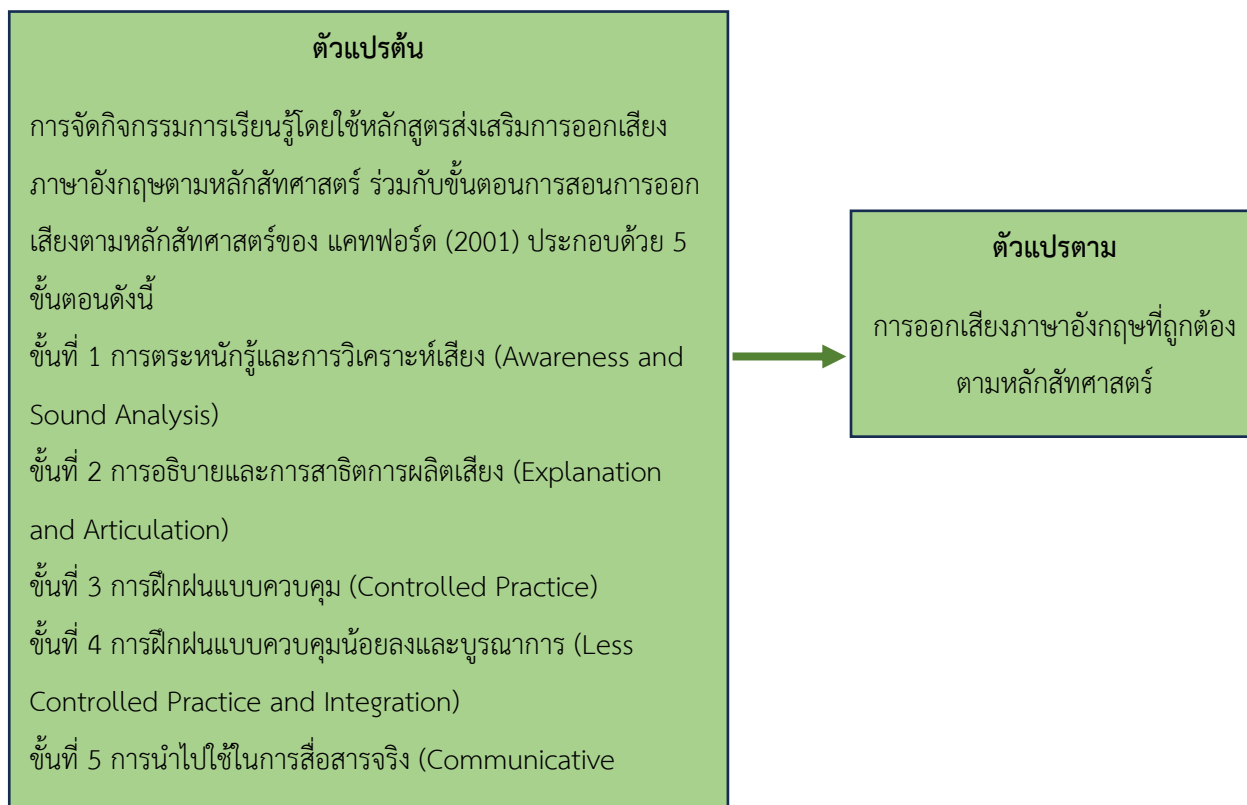
ขั้นตอนที่ 4: การฝึกฝนแบบควบคุมน้อยลงและบูรณาการ (Less Controlled Practice and Integration) เมื่อผู้เรียนสามารถออกเสียงได้อย่างแม่นยำในบริบทที่ควบคุมได้แล้ว ขั้นตอนที่ต่อไปคือการนำเสียงเหล่านั้นไปฝึกฝนในบริบทที่เป็นธรรมชาติมากขึ้น และเริ่มบูรณาการเข้ากับทักษะอื่นๆ

ขั้นตอนที่ 5: การนำไปใช้ในการสื่อสารจริง (Communicative Practice) ขั้นตอนนี้คือจุดมุ่งหมายสูงสุดของการสอนการออกเสียง นั่นคือการที่ผู้เรียนสามารถนำเสียงที่ได้ฝึกฝนไปใช้ในการสื่อสารจริงได้อย่างมีประสิทธิภาพและมั่นใจ

กรอบแนวคิดการวิจัย

จากการทบทวนวรรณกรรม ทำให้มีความมุ่งมั่นที่จะพัฒนาหลักสูตรเพื่อส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง โดยใช้กระบวนการเรียนรู้การออกเสียงตามหลักสัทศาสตร์ และเพื่อศึกษาผลการใช้หลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู หลังได้รับการจัดการเรียนรู้โดยหลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80

โดยผลการวิจัยที่ได้จะนำไปสู่แนวทางการพัฒนาหลักสูตรและการส่งเสริมการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ทำให้ผู้วิจัยได้กรอบแนวคิดในการวิจัย ดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง ประชากร ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 71 คน จำนวน 3 กลุ่มเรียน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 1 กลุ่ม จำนวน 22 คน โดยมีขั้นตอนการกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยจากตารางสำเร็จรูปของเครจซี่มอร์แกน (Krejcie & Morgan) โดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random sampling)

การรวบรวมข้อมูล เครื่องมือและการวิเคราะห์ข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยรวบรวมข้อมูลระหว่างเดือนพฤศจิกายน 2568 ถึงเดือน ธันวาคม 2568 โดยดำเนินการจัดการเรียนรู้กับกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยเตรียมเนื้อหาและชี้แจงวัตถุประสงค์ของการเรียนเสริมในครั้งนี้ให้แก่กลุ่มตัวอย่าง ระบุสาระการเรียนรู้และแจ้งวิธีการประเมินผล และทำแบบทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) ทำการสอนเสริม

นอกเวลา จำนวน 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ชั่วโมง เมื่อเสร็จสิ้นการจัดการเรียนรู้ตามแผนที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยให้กลุ่มตัวอย่างทำแบบทดสอบหลังเรียน (Posttest) โดยใช้แบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ จำนวน 20 ข้อ โดยใช้ นำผลคะแนนที่ได้จากแบบวัดการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ โดยเปรียบเทียบการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างหลังได้รับการเรียนรู้ตามหลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ เทียบกับเกณฑ์ร้อยละ 80 โดยหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบทีแบบไม่อิสระ (t-test dependent samples)

เครื่องมือวิจัย

1. หลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ นำหลักสูตรฯ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องของหลักสูตร โดยใช้แบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ มีผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.35 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.56 ซึ่งมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

2. คู่มือการใช้หลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ นำคู่มือการใช้หลักสูตรฯ เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องของคู่มือการใช้หลักสูตรฯ โดยใช้แบบประเมินมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ มีผลการประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้หลักสูตรฯ ในภาพรวมมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 4.43 และมีค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เท่ากับ 0.66 ซึ่งมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

3. แบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ เป็นแบบทดสอบการออกเสียงภาษาอังกฤษแบบข้อความ จำนวน 20 ข้อ ข้อละ 8 คะแนน โดยจะวัดหน่วยเสียง (phonemes) และองค์ประกอบทางเสียง (features) ใช้เกณฑ์การประเมินของแฮร์ริส (Harris อ้างถึงใน กมลวรรณ โดมศรีฟ้า, 2551, หน้า 16) โดยได้นำแบบวัดการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่านหาดัชนีความสอดคล้อง (IOC) มีค่า 1.00 และนำไปหาค่าความยาก (p) อยู่ระหว่าง 0.24 -0.75 ค่าอำนาจจำแนก (r) ระหว่าง 0.50 – 1.00 ค่าความเชื่อมั่น (Reliability) เท่ากับ 0.68

ผลการวิจัย

ผลการวิเคราะห์งานวิจัยเรื่องการพัฒนาหลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ประกอบด้วย 2 องค์ประกอบ ดังนี้

1. ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ประกอบไปด้วย 7 องค์ประกอบ

ได้แก่ 1) ความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตร 2) หลักการของหลักสูตร 3) จุดประสงค์ของหลักสูตร 4) เนื้อหาของหลักสูตร 5) การจัดการเรียนการสอนของหลักสูตร 6) สื่อ/แหล่งเรียนรู้ และ 7) การวัดและประเมินผล

ตารางที่ 1 ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตรการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม (n=5)		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตร	4.40	0.55	มาก
2. หลักการของหลักสูตร	4.33	0.61	มาก
3. จุดมุ่งหมายของหลักสูตร	4.47	0.48	มาก
4. โครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร	4.53	0.55	มากที่สุด
5. การจัดกิจกรรมการเรียนรู้	4.35	0.59	มาก
6. สื่อ/แหล่งเรียนรู้	4.28	0.45	มาก
7. การวัดและประเมินผล	4.07	0.70	มาก
เฉลี่ย	4.35	0.56	มาก

จากตารางที่ 1 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมของหลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่าน พบว่ามีค่ารวมเฉลี่ยความเหมาะสมของหลักสูตรอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 4.35$, S.D.= 0.56) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า หลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 1 ด้าน ได้แก่ ด้านโครงสร้างเนื้อหาของหลักสูตร ($\bar{X} = 4.53$, S.D. = 0.55) หลักสูตรอยู่ในระดับมาก จำนวน 6 ด้าน ได้แก่ ด้านจุดมุ่งหมายของหลักสูตร ($\bar{X} = 4.47$, S.D.= 0.48) ด้านความเป็นมาและความสำคัญของหลักสูตร ($\bar{X} = 4.40$, S.D.= 0.55) ด้านการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.35$, S.D.= 0.59) ด้านหลักการของหลักสูตร ($\bar{X} = 4.33$, S.D.= 0.61) ด้านสื่อ/แหล่งเรียนรู้ ($\bar{X} = 4.28$, S.D.= 0.45) และด้านการวัดและประเมินผล ($\bar{X} = 4.07$, S.D.= 0.70) ตามลำดับ

ตารางที่ 2 ผลการประเมินความเหมาะสมของคู่มือการใช้หลักสูตรการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ของผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่าน

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม (n=5)		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. คำชี้แจงการใช้หลักสูตร	4.60	0.67	มากที่สุด
2. คำแนะนำสำหรับผู้สอน	4.20	0.63	มาก
3. คำชี้แจงสำหรับผู้เรียน	4.50	0.58	มากที่สุด

รายการประเมิน	ระดับความเหมาะสม (n=5)		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
4. แผนการดำเนินการตามหลักสูตร	4.40	0.89	มาก
5. แผนดำเนินการตามหลักสูตร	4.43	0.55	มาก
เฉลี่ย	4.43	0.66	มาก

จากตารางที่ 2 แสดงผลการพิจารณาความเหมาะสมของคู่มือการใช้หลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ โดยผู้เชี่ยวชาญทั้ง 5 ท่านพบว่า มีค่ารวมเฉลี่ยความเหมาะสมของคู่มือการใช้หลักสูตรฯ อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.43, S.D. = 0.66) เมื่อพิจารณารายด้าน พบว่า คู่มือการใช้หลักสูตรอยู่ในระดับมากที่สุด จำนวน 1 ด้าน ได้แก่ ด้านคำชี้แจงการใช้หลักสูตร ($\bar{X}$ = 4.60, S.D. = 0.67) คู่มือประกอบหลักสูตรในระดับมาก จำนวน 4 ด้าน ได้แก่ ด้านคำชี้แจงสำหรับผู้เรียน ($\bar{X}$ = 4.50, S.D. = 0.58) ด้านแผนดำเนินการตามหลักสูตร ($\bar{X}$ = 4.43, S.D. = 0.55) ด้านแผนการดำเนินการตามหลักสูตร ($\bar{X}$ = 4.40, S.D. = 0.89) และด้านคำแนะนำสำหรับผู้สอน ($\bar{X}$ = 4.20, S.D. = 0.63) ตามลำดับ

2. ผลการใช้หลักสูตรการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์สำหรับนักศึกษาครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ตารางที่ 3 ผลการเรียนรู้ของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ ชั้นปีที่ 2 ที่เรียนด้วยหลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

คะแนนในการคิดวิเคราะห์	N	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ	$\bar{D}$	S.D. _D	t	Sig.(1-tailed)
ก่อนเรียน	22	112.50	10.59	91.42	33.77	8.44	18.77*	0.0000
หลังเรียน	22	146.27	7.52					

* p < .05

จากตารางที่ 3 นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยหลักสูตรการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ก่อนเรียนเท่ากับ 112.50 และ (S.D.) เท่ากับ 10.59 และคะแนนหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) เท่ากับ 146.27 และ (S.D.) เท่ากับ 7.52 คิดเป็นร้อยละ 91.42 ตามลำดับ และเมื่อเปรียบเทียบระหว่างคะแนนก่อนและหลังเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ยหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยผ่านเกณฑ์ร้อยละ 80

อภิปรายผล

1. ผลการตรวจสอบคุณภาพของหลักสูตรและคู่มือของหลักสูตรการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์สำหรับนักศึกษาวิชาชีพครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

ผลการประเมินความเหมาะสมของหลักสูตร โดยผู้เชี่ยวชาญจำนวน 5 ท่านพบว่า ในภาพรวมหลักสูตรมีความเหมาะสมในระดับ มาก ($\bar{X}$ = 4.35, S.D. = 0.56) คู่มือการใช้หลักสูตรในภาพรวมมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ = 4.43, S.D. = 0.66) ทั้งนี้เนื่องจากผู้วิจัยได้ศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาหลักสูตรตามขั้นตอนต่างๆ อีกทั้งยังนำปัญหาที่เกิดขึ้นจริงกับนักศึกษาและได้ศึกษาบริบทจากการสอนในรายวิชา สัทศาสตร์และสัทวิทยาสำหรับครูภาษาอังกฤษ แล้วนำมาวิเคราะห์และใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตร จากนั้นสร้างหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรฯ ผู้วิจัยได้มีการตรวจสอบด้วยตนเองเบื้องต้น อีกทั้งนำไปให้อาจารย์ที่ปรึกษาตรวจสอบและนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพหลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ เพื่อให้หลักสูตรและคู่มือการใช้หลักสูตรมีคุณภาพ ก่อนที่จะนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับมาเรียม นิลพันธุ์ และคณะ (2565) ได้ทำวิจัยเรื่อง การสร้างและพัฒนาหลักสูตรความเป็นเลิศด้านภาษาอังกฤษ (แผนการเรียนภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับอนุบาลศึกษาไปจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อบ่มเพาะผู้เรียนให้มีความเป็นเลิศด้านภาษาอังกฤษ) ซึ่งได้ดำเนินการพัฒนาหลักสูตรอย่างเป็นขั้นตอนและเป็นระบบ โดยผลการวิจัยพบว่า คุณภาพของหลักสูตรและเอกสารประกอบหลักสูตรอยู่ในระดับมาก และยังสอดคล้องกับกมลกันย์ สดาร์ตัน และสิทธิพล อาจอินทร์ (2563) ได้ทำวิจัยเรื่อง การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม ๑16201 ภาษาอังกฤษเพื่อความเป็นเลิศ เพื่อพัฒนาทักษะการฟัง และการพูด โดยการจัดการเรียนรู้แบบสมองเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่า ภาพรวมของหลักสูตรมีความเหมาะสมอยู่ในระดับมาก

2. ผลการใช้หลักสูตรการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์สำหรับนักศึกษาครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ

นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการจัดการเรียนรู้ด้วยหลักสูตรการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์สำหรับนักศึกษาครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย 80 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.5 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนที่เรียนด้วยหลักสูตรการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์สำหรับนักศึกษาครู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มีความสามารถในการออกเสียงได้ถูกต้องและชัดเจนยิ่งขึ้นทั้งนี้สืบเนื่องมาจากเนื้อหากิจกรรมของหลักสูตรสอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน เสียงที่สามารถออกเสียงได้ดีขึ้นจะเป็นกลุ่มเสียง sh, ch, และ -dge, กลุ่มตัวอย่างสามารถออกเสียงได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษา และมีความตระหนักรู้มากขึ้นเมื่อต้องเจอกลุ่มคำที่มีเสียงเหล่านี้ ในประโยค ทำให้การออกเสียงมีความคล่องแคล่วมากยิ่งขึ้นเมื่อเปรียบเทียบกับก่อนเรียน กลุ่มเสียงที่ยังคงเป็นปัญหาได้แก่ เสียง th, s, -tion, v, และ z เสียงเหล่านี้อยู่ในตำแหน่งที่ไม่คุ้นชินสำหรับผู้เรียนชาวไทย กลุ่ม

ตัวอย่างมีความเข้าใจในตำแหน่งของเสียงแต่ในทางปฏิบัติยังขาดความคล่องแคล่วและความต่อเนื่องในการออกเสียงเหล่านั้น จากการนำกระบวนการสอนการออกเสียง 5 ขั้นตอนของ แคทฟอร์ด (2001) โดยในขั้นตอนที่ 3 การฝึกฝนแบบควบคุม (Controlled Practice) ขั้นนี้ผู้วิจัยได้สอดแทรกกิจกรรมคู่เทียบเสียง (Minimal pairs) เพื่อให้ผู้เรียนได้รู้จักเสียงที่ใกล้เคียงกันและสามารถแยกความแตกต่างของเสียง การออกเสียงภาษาอังกฤษที่ไม่มีในภาษาไทยนั้นค่อนข้างยากและสับสนสำหรับผู้เรียนคนไทย จึงทำให้ต้องมีการฝึกฝนการออกเสียงอยู่บ่อยครั้ง ผู้วิจัยได้มีการฝึกออกเสียงเพิ่มเติมให้กับผู้เรียน โดยการใช้คู่เทียบเสียง (Minimal pairs) และการฝึกตามแอปพลิเคชัน ELSA speak เพื่อให้เกิดความถูกต้องและชัดเจนยิ่งขึ้นในการออกเสียง อีกทั้งจะทำให้ผู้เรียนได้ตระหนักรู้ถึงเสียงที่เปล่งออกมาว่ามีความถูกต้องชัดเจนมากน้อยเพียงใด ผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องเข้มงวดในการฝึกฝนเพื่อให้เกิดความถูกต้องในการสื่อสารในระดับต่อไป และในขั้นที่ 5 การนำไปใช้ในการสื่อสารจริงของ แคทฟอร์ด (2001) กลุ่มตัวอย่างได้นำความรู้ที่ได้เรียนในหลักสูตรการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์สำหรับนักศึกษาวิชาชีพรู สาขาวิชาภาษาอังกฤษ ไปใช้ในรายวิชาอื่น พบว่าการสื่อสารของกลุ่มตัวอย่างมีพัฒนาการที่ดีขึ้น ถือเป็นการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษที่ส่งเสริมและพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษให้มีประสิทธิภาพต่อไป

สรุปและข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1. นำการกิจกรรมหลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ สำหรับนักศึกษาวิชาชีพรู ไปใช้ในกลุ่มตัวอย่างกลุ่มใหม่ เพื่อศึกษาผลของการใช้หลักสูตรที่เกิดขึ้นกับนักศึกษาควรศึกษา
2. ศึกษาแนวทางการจัดทำหลักสูตรในรูปแบบอื่นที่น่าสนใจและมีประสิทธิภาพ จัดทำเพื่อให้เห็นได้อย่างต่อเนื่องและยั่งยืน เพื่อให้ นักศึกษาสามารถถ่ายทอดความรู้ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นได้

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. การจัดกิจกรรมหลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ สำหรับนักศึกษาวิชาชีพรู สามารถเพิ่มความมั่นใจในการออกเสียงภาษาอังกฤษ ส่งผลให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความตระหนักรู้และเข้าใจตำแหน่งของเสียงมากยิ่งขึ้น และทำให้นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความกระตือรือร้นที่จะพัฒนาเสียงอื่นเพิ่มเติม ดังนั้นสามารถนำไปพัฒนากับรายวิชาอื่นๆ ที่ช่วยส่งเสริมทักษะการพูดได้
2. จากผลการจัดกิจกรรมหลักสูตรส่งเสริมการออกเสียงภาษาอังกฤษตามหลักสัทศาสตร์ สำหรับนักศึกษาวิชาชีพรู พบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างมีความสามารถในการออกเสียงภาษาอังกฤษสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด ดังนั้น ผู้วิจัยจึงควรส่งเสริมให้นักศึกษาได้รับการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง และผู้วิจัยควรมีการวางแผนการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพเพื่อเสริมสร้างการเรียนรู้ของนักศึกษาอย่างเต็มที่

บรรณานุกรม

- กมลกลัษณ์ สตาร์ตัน และสิทธิพล อาจอินทร์. (2563). การพัฒนาหลักสูตรรายวิชาเพิ่มเติม อ16201 ภาษาอังกฤษเพื่อความเป็นเลิศ เพื่อพัฒนาทักษะการฟังและการพูด โดยการจัดการเรียนรู้แบบสมองเป็นฐาน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. *วารสารการศึกษาไทย*, 17(2), 125-140.
- ชฎาพร โพค์สุวรรณ, นกธีรา จวอรรถ, พิเชฐ สัตย์วินิจ และขวัญชนก หนูสง. (2567). ปัญหาการออกเสียง ภาษาอังกฤษของคนไทยและเทคนิคการสอนเสียงที่เป็นปัญหา. *วารสารการบริหารการปกครองและ นวัตกรรมท้องถิ่น*, 8(2), 391-408.
- พลเรือเอกชุมศักดิ์ มัชฌมจันทร์. (2547). *แนวทางการพัฒนาการออกเสียงภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย*. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2544). *การพูดภาษาอังกฤษตามหลักภาษาศาสตร์*. สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ธนทร์รัฐ นาคทั้ง, สุทธิรักษ์ สุวรรณเดชา และชนาภา ตรีวรรณกุล. (2561). ความสัมพันธ์ระหว่าง ความสามารถทางการออกเสียงภาษาอังกฤษและทัศนคติต่อการออกเสียงภาษาอังกฤษ. ใน *การประชุมวิชาการระดับชาติทางศิลปศาสตร์ประยุกต์ ครั้งที่ 7*. (น. 257-266). คณะศิลปศาสตร์ สถาบัน เทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- มาเรียม นิลพันธุ์. (2565). การสร้างและพัฒนาหลักสูตรความเป็นเลิศด้านภาษาอังกฤษ (แผนการเรียน ภาษาอังกฤษตั้งแต่ระดับอนุบาลศึกษาไปจนถึงระดับมัธยมศึกษาตอนปลายเพื่อบ่มเพาะผู้เรียนให้มี ความเป็นเลิศด้านภาษาอังกฤษ). *วารสารศิลปการศึกษาศาสตร์วิจัย*, 10(2), 145-163.
- Celce-Murcia, M., Brinton, D. M., & Goodwin, J. M. (2010). *Teaching pronunciation: A course book and reference guide* (2nd ed.). Cambridge University Press.
- Gilakjani, A. P. (2016). English pronunciation instruction: A literature review. *International Journal of Research in English Education*, 1(1), 1–6.
- Harris, D. P. (1990). *Testing English as a Second Language*. McGraw-Hill.
- Kenstowicz, M. (1994). *Phonology in generative grammar*. Blackwell.
- Roach, P. (2009). *English phonetics and phonology: A practical course*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Yates, Linda. (2002). Fact Sheet—*What is pronunciation*. AMEP Research Centre.